

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

KIMBERLY LANG
Milijono verta pagunda

2016 lapkritis–gruodis

Knygute.lt

Kimberly Lang
(Kimberli Lang)

MILIJONO VERTA PAGUNDA

Romanas

Versta iš Kimberly Lang, The Million-Dollar Question, 2014

© Kimberly Lang, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Vilma Burneikienė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0137-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

- Kai kas ruošiasi karštam pasimatymui.

Olivijai Medison buvo sunku tuo pačiu metu vartyti akis ir dažytis blakstienas, bet jai kažkaip pavyko. Šiandien repeticija užtruko ir dabar ji vėlavo. Neturėjo laiko.

- Tai ne pasimatymas.

Jos kambario draugė Anė išsikėtojo skersai lovos ir įdėmiai apžiūrėjo drabužius, kuriuos Olivija buvo išsirinkusi šiam vakarui.

- Hmm... Šilko palaidinė, „gražaus užpakiuko“ džinsai ir „imk mane“ batai. Susigarbanojai plaukus, daraisi makiažą ir... - Anė nutilo, kad lėtai įkvėptų. - Aš užuodžiu kvėpalus. Visi ženklai žada karštą pasimatymą. Ir pats laikas. Buvau pradėjusi baimintis, kad mudviem teks įsigyti porą kačių, bet nuomos sutartis neleidžia laikyti naminių gyvūnų.

- Pirmiausia tai nėra viena iš mūsų dar neįžengė į „Damos su kačiukais“ teritoriją. Trečias dešimtmetis skirtas vestuvėms ir kūdikių laukimui. Antra, dar tik vakarienės metas. Verslo vakarienė, jeigu ką.

Anė vis tiek nesijautė įtikinta.

- Su tokiais drabužiais? Tik nereikia. Ar nusi-skutai kojas?

Olivija nusiskuto, bet klausimas buvo nei į tvorą, nei į mieta, ir nebuvo susijęs su žmogumi, su kuriuo ji ruošėsi susitikti ir papietauti.

- Dėl Dievo meilės, juk pietausiu su brolio koledžo kambario draugu.

- Ar jis gražus?

Olivija turėjo pripažinti, kad taip. Paieškojo jo internete, kad pažiūrėtų, ar labai pasikeitė per devynerius metus: tikėjosi sužinoti, kad užsi-augino pilvuką arba prapliko, bet dėl šito teko nusivilti. Pastarasis dešimtmetis Evanui Lofordui buvo dėkingas, jis subrendo: lengvi metai pogrindžio žiurkei, - pamanė Olivija. Saulės nubūčiuoti plaukai patamsėjo - tikriausiai paplūdimyje stypsojo mažiau, nei buvo pripratęs, o akys tapo švelniai melsvos. Skruostikaulius ir žandikaulių linijas ji puikiai prisiminė, tik neliko dviejų dienų šerelių. Skirtumas tarp berniuko ir vyro buvo didelis ir iš pirmo žvilgsnio stulbino.

Objektyviai vertinant, Evanas Lofordas atrodė *karštas*. Karštas kaip susimąstęs vyras modelis, reklamuojantis brangius kostiumus blizgiuose žurnaluose.

- Visai nesvarbu. Jis šiknius.

- Vadinasi, jis yra gražus, o tai neteisinga, - atsiduso Anė ir nuvirto ant nugaros. - Kodėl mieli vyrukai negali atrodyti velniškai gražūs? Ar mes per daug norime? - paklausė ji dangaus.

- Visi ženklai nukreipti į „taip“. - Olivija įmetė blakstienų tušą į makiažo krepšelį.

„Šiknius“ - per švelnus žodis apibūdinti Evanui. Jis buvo pasipūtęs, arogantiškas, savimyla žaidėjas. Bet jis *sėkmingas*, pasipūtęs, arogantiškas, savimyla žaidėjas, ir tai šią akimirką svarbiausia. Olivijai reikėjo susitaikyti ir sutvarkyti visa kita.

- Tai kodėl tu su juo vakarieniausi?

Nes esu priversta pasiduoti, kad mano karjera pasistūmėtų į priekį. Na, tai nevisiška tiesa: niekas Majamio modernaus baleto teatre nesitikėjo, kad Olivija iš tikrųjų miegos su kuonors dėl pinigų, bet abipusės derybos merginai atrodė pernelyg saldžios.

- Man reikia, kad jis mane paremtų.

Anė suraukė kaktą iš susirūpinimo.

- Tau reikia rėmėjo „Dvylikos žingsnių“ sveikatos programai? Ar tau viskas gerai?

Olivija sukando dantis, kad neišsprūstų ato-

dūsis ir pasipūtėliška šypsena. Spėjimas nebuvo netikėtas, bent jau Anė domėjosi dėl to, kad buvo susirūpinusi. Olivija namus paliko sulaukusi penkiolikos ir kitą dešimtmetį praleido studijuodama ir scenoje išsunkdama save iki paskutinio, kad pasiektų, ką dabar turi – šoktų pripažintoje, prestižinėje baleto trupėje. Todėl visi manė, kad su Olivija kažkas negerai: įnikusi į narkotikus, turi virškinimo sutrikimų ar net visiškai palūžusi psichiškai, tarsi jai netikėtai kelią būtų perbėgusi juoda katė. Olivija vos neprunkštė. Jai tikrai kažkas buvo negerai, tik kol kas aplinkiniai neturėjo oficialios diagnozės.

Ir nors Anė mergina pažinojo tik keletą mėnesių, – savo privatumą išmainė į galimybę gyventi prie Majamio paplūdimių ir naktinio gyvenimo, net ir su nepažįstama kambario drauge, – jiedvi sutarė puikiai.

– Ne tokio rėmėjo. O tokio, kuris tikrai būtų dosnus ir paaukotų pinigų.

Anė atrodė sutrikusi.

– Tu dalyvauji labdaringoje veikloje?

– Tam tikra prasme. Viskam trūksta pinigų, o mane išties jaučiamas nepriteklus, – paaiškino Olivija, maudamasi džinsus.

Anė nusuko akis, kai Olivija rengėsi, bet Olivija seniai nesidrovėjo, nes užkulisiuose visos trupės ir scenos darbininkų akivaizdoje daugybę kartų tekdavo skubiai persirengti.

- Mūsų valstybės skiriamos lėšos buvo nurežtos, bilietų pardavimas sumažėjo, o korporacijų finansavimas apskritai nėra toks tvirtas kaip anksčiau. Todėl dabar turtingi žmonės gali sau išsirinkti šokėją. Už tai jie gauna visokių lengvatų - bilietų, galimybę patekti į užkulsius, pirmieji užsisako staliukus „En Pointe“ pobūvyje, o daug iššvaistantys, - toliau aiškino Olivija šypsodamasi ir linksmesniu balsu, - galimybę savo šokėją išvysti korporacijos ar asmeniniuose renginiuose.

- Skamba puikiai. - Anė suraukė kaktą. - Bet kažkodėl kelia šurpą.

- Nekalbėk.

- Ir tau reikia tokio rėmėjo? Maniau, kad esi pasirašiusi sutartį?

Anė, kuri mieste dirbo ispanų kalbos vertėja, dabar kaip tikėjo į intensyvius meno kursus.

- Esu, bet aš nepigi. MMB teatras turi galimybę sudaryti sutartį su manimi kitam sezonui, bet nėra jokių garantijų, kad jie taip ir padarys, ypač dėl to, kad esu vienintelė be fi-

nansavimo, negalinti kompensuoti savo kainos. Parama irgi nieko neužtikrina, tačiau blogiau nebus.

- Suprantu. Vadinasi, viliesi, kad tavo brolio koledžo kambario draugas turės tiek pinigų?

- Žinau, kad turi. Seniai mačiausi su Evanu, bet jiedu su Joriu vis dar artimai bendrauja. - Kodėl, Olivija išties nenutuokė.

Evanui beveik pavyko paversti Jorį identiteto neturinčia savo kopija koledže, ir kai Joris vis tiek liko savimi, Olivija nelabai suprato, ką bendro jie abu galėjo turėti.

- Jis turi pinigų. - Ji susiraukė, pažvelgusi į save veidrodyje, pirštais braukė per savo garbanas ir purškė jas, kad nestyrotų. - Tik turiu sugalvoti, kaip jo paprašyti.

- Kodėl negali tiesiai šviesiai paklausti? Juk reikalas paprastas ir mokesčiai būtų nuskaičiuojami.

- Taip, bet... - Olivija net ir norėdama nežinotų, kaip paaiškinti. Bet ji nenorėjo. - Tai sudėtinga.

- Sudėtinga? - Anė vėl susiraukė, paskui raukšlės dingo, tarsi ji būtų supratusi. - O. Štai kodėl sudėtinga.

- Sakykime, kad man nesudėtinga paklausti,

bet sudėtinga turėti noro ir paklausti subtiliai.

- Jeigu aplinkybės bus nepatogios, tai kodėl tau tiesiog nepaėmus ir nepaskambinus broliui? Leisk jam pabūti tarpininku.

- Ne. - *Jokiais būdais*. Šitos kirminų skardinės Olivija neketino atidaryti.

- Tai gal tavo brolis ar tėvai galėtų tave paremti?

Olivija pažinojo Jorį. Jeigu pasakytų, kad jai reikia paramos ar šiaip pinigų, brolis tikrai atverstų savo čekių knygelę. Jis papasakotų tėčiui ir mamai, ir jie padarytų tą patį. Bet taip *nenutiks*. Joriui reikia investuoti pinigus į savo verslą, o mama su tėčiu turi taupyti pensijai.

Mama su tėčiu buvo pasiturintys, bet per daugybę metų *jie* daug paaukojo, palaikydami Olivijos svajonę. Tiesą pasakius, Joris - taip pat. Ji neketina iš jų daugiau imti nė vieno prakeikto skatiko. Nė vieno.

Olivija papurtė galvą.

- Jie gyvena Tampoje, o rėmėjai turi būti vietiniai. - Taip tvirtindama ji nežinojo, ar sako tiesą.

Teatras tikriausiai tikėjosi, kad rėmėjai bus vietiniai, taip *buvo* susistemintas atlygis aukotojams, bet Olivija suprato, kad jokia kompani-

ja neatsisakytų pinigų, nesvarbu, kur būtų jų šaltinis. Nors toks paaiškinimas buvo sugalvotas paskubomis, bet atrodė įtikinamas, ir Anė priėmė jį už gryną pinigą. – Štai kur bėda.

– Majamyje gyvenu dar tik tris mėnesius. Iš tiesų nieko kito nepažįstu. – Olivija stabtelėjo segdamasi batų užtrauktuką ir pakėlė į Anę vilties kupinas akis. – O gal tu kojiniėje slepi tūkstančius dolerių ir degi noru paremti meną savo bendruomenėje?

Anė papurtė galvą.

– Oi, ne.

– Todėl išeinu vakarieniauti su Evanu. – Mergina paskutinį kartą kritišką žvilgsnį įsmeigė į veidrodį, paskui atsigręžė į Anę. – Kaip atrodo?

– Nuostabiai, kaip įprasta. O aš, kaip visada, tavęs nekenčiu dėl to. Jeigu negalėsi Evano pavergti protingu paaiškinimu, galėsi flirtuodama priversti atsiversti čekių knygelę. – Anė pasirito per lovą ir atsistojo. Įžūliai šypsodamasi pridėjo: – Nelauksiu tavęs.

Olivija visiškai neketino flirtuoti su Evanu. Galės būti mandagi ir draugiška, bet tai tik verslo reikalai. Su juo flirtavo tik vieną kartą, o išmoktos pamokos nepamiršo iki šiol. Tačiau

dabar ji buvo vyresnė, protingesnė ir prisiminė tą dieną kaip auklėjamąją patirtį – be jokio skausmo ar gėdos.

Be didelio skausmo ar gėdos.

Restoranas, kuriame Evanas norėjo su ja susitikti buvo tik už šešių daugiabučių nuo namo, kuriame jiedvi su Ane dalijosi butu, ir Olivija nusprendė eiti pėsčiomis. Pagaliau reikės nusipirkti automobilį: išlaidos, nuo kurių jai pavyko išsisukti pastaruosius penkerius metus. Kol kas Majamio viešuoju transportu Olivija galėjo pasiekti bet kurią pageidaujamą vietą, iki kurios negalėdavo nupėdinti.

Nors buvo lapkritis, megztuko nereikėjo. Tačiau Olivija pasiėmė skarą, jeigu kartais oro kondicionierius restorane būtų nustatytas ties „labai šaltas“. Daugybę žiemų praleidusi atšiauresniame klimate, ji džiūgavo sugrįžusi į Floridą, žieminę aprangą išvežė į Tampą, į sandėliuką, kurį ten turėjo. Saulė jau prieš valandą nusileido, bet temperatūra vis dar siekė septyniasdešimt laipsnių¹ Farenheito – puikiai tiko pasivaikščiojimui, bet šiluma šiek tiek nervino. Verstininkai jau nukabino Helovino

---

¹ Atitinka 21°C (čia ir toliau – vert. pastabos).

papuošimus ir pakeitė juos įvairiais kalakutais bei Kalėdų Seneliais.

Ji galėtų išties pamilti Majamį. MMB teatras buvo didžiai gerbiamas, savo repertuare siūlė didelę klasikos ir šiuolaikinių spektaklių įvairovę. Gal šis teatras ir ne toks prestižinis kaip Niujorko, bet abipusę naudą teikė žemesnės pragyvenimo kainos ir būsimos galimybės. Olivija vis dar galėjo retkarčiais keliauti kaip kviestinė artistė, jei negalėtų atsikratyti pamišimo dėl kelionių, arba jei planai išsikvėptų, tačiau Majamis buvo puiki vieta.

Ir, šiaip ar taip, jai reikėjo pradėti galvoti apie ateitį. Jeigu viskas klostysis kaip sviestu patepta, ji galės nurimti dar šešeriams ar septyneriems metams iki pasitraukimo, bet jau jautė pastarųjų dviejų dešimtmečių poveikį ir kasmet didėjantį pavojų susižeisti. Olivijai reikėjo susikurti kokį nors pagrindą, o Majamis tam idealiai tiko.

Be to, tik keturios valandos iki namų.

Viskas atrodė puiku. Aprūpinta galėjo toliau dirbti savo darbą, kurį taip sunkiai gavo. Mintis, kad pasiryžo kreiptis į Evaną Lofordą, įrodė, kaip labai troško, kad sutartis kitam sezonui būtų pratęsta. Turės laiko įtvirtinti gerą savo vardą ir pažintis čia, Majamyje, ir atitin-

kamai padidinti galimybes dėl kitų sezonų.

Tereikėjo išverti pietus su Evanu ir pirmiausia sulaukti jo patvirtinimo.

Lengviau nebūna, tiesa?

Keista, bet Evanas nedaug klausinėjo, kai ji parašė jam elektroninį laišką – pasisveikino ir paklausė, ar norėtų susitikti. Olivija nusiuntė jam savo telefono numerį, bet jis bendravo elektroniniu paštu, tarėsi dėl vietos ir laiko, rašydamas tik tai, ko būtinai reikėjo susitari-
mui. Olivija neapsisprendė: gerai tai ar blogai.

Pirmiausia drąsos prireikė – daugiau, nei ji manė prireiksiant tokiam paprastam reikalui – jam parašyti, bet Evanas taip greitai sutiko, kad ji teturėjo dvi paras pamąstyti, kaip su-
tvarkyti šį reikalą.

Evanas su Joriu buvo draugai, kone broliai. Nors jai pačiai neteko matyti, Olivija žinojo, kad Evanas myli jos tėvus ir yra praleidęs daug savaitgalių bei švenčių jų, o ne savo tėvų namuose. Jos tėvai jį mylėjo. Bet tai neturėjo nieko bendro su ja, ir ji negalėjo pasitikėti tėvų geranoriškumu ar Jorio draugiškumu, tarsi koku skolos lapeliu, žadančiu jai gražinti pinig-
gus.

Bet jie net nebuvo draugai....